

РЕШЕНИЕ

№ 7297

гр. София, 10.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ.
ДРАНЧОВСКА**

при участието на секретаря **ЛЮБОМИРА Г. СЕРАФИМОВА**
като разгледа докладваното от **ВАСИЛЕНА ЛЮДМ. ДРАНЧОВСКА**
Гражданско дело № 20221110101456 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са осъдителни искиове с правно основание чл. 51 ЗАдв.

Ищецът К. И. Т. твърди, че по изготвена от него и депозирана в съда искова молба било образувано гр. д. № 19608/2020 г. по описа на СРС, 173 състав, което имало за предмет претендирано от ищеца обезщетение за причинени неимуществени вреди в общ размер от 7500 лв. вследствие на деликт от 24.05.2015 г., извършен от Л------. Поддържа, че съдът е уважил искането му за предоставяне на правна помощ и ответницата Е. Л. Х. е била назначена като негов особен представител, но на посочения неин телефон отговорила ответницата Р. Г. К., която го уведомила, че адв. Х. е заета и е преупълномощила адв. К. да го представлява по делото. Твърди, че е разговарял с нея веднъж или два пъти по телефона, като узнал, че трябва да плати депозит за изготвяне на СМЕ в размер на 300 лв., но процесуалният представител така и не му посочил банковата сметка, по която да внесе парите, а впоследствие комуникацията с нея прекъснала, като не успявал да се свърже с нея или с другия адвокат по телефона. Счита, че ответниците са нарушили разпоредбата на чл. 51 от Закона за адвокатурата, тъй като не са извършили необходимите процесуални действия по правна защита и съдействие на ищеца в хода на производството по гр. д. № 19608/2020 г. по описа на СРС, 173 състав, изразяващи се необжалване на определението на съда, с което е определен депозит за изготвяне на експертно заключение, тъй като ищецът бил освободен от заплащане на държавна такса и имал финансови затруднения, като ищецът не бил и уведомен за необходимостта да осигури довеждане на допуснатите му двама

свидетели, поради което делото било разгледано без събиране на тези доказателствени средства и искът му е бил отхвърлен, а решението не му било връчено и не било обжалвано от ответниците. В резултат на това бездействие е бил лишен от възможността да получи претендираното обезщетение, поради което претендира в условията на солидарна отговорност сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди (пропуснати ползи под формата на претендираната в другото производство главница), сумата от 300 лв., обезщетение за имуществени вреди под формата на платен депозит за СМЕ, както и сумата от 2500 лв., обезщетение за неимуществени вреди от противоправното поведение на ответниците, изразяващо се във виновно неизпълнение на задълженията им по ЗАДВ в рамките на осъществяването процесуално представителство на ищеца по гр.д. № 19608/2020 г. по описа на СРС, 173 състав.

Ответницата Е. Л. Х. оспорва исковете, като признава, че е осъществявала процесуално представителство на ищеца по посоченото дело заедно с преупълномощената адв. К., но счита, че не е налице неизпълнение на техни законови задължения при осъществяване на правната помощ. Оспорва ищецът да претърпял описаните вреди, като твърди, че самият той е направил волеизявление по делото, че желае да бъде освободен само от държавни такси, не и от разноски, поради което ответниците не са били длъжни да искат допълнително освобождаване на страната от плащането на депозит за експертиза. Поддържа, че въпреки предоставената му възможност да кореспондира с адвокатката си по телефон, ищецът не се е интересувал от хода на делото, връзката с него била изключително затруднена, като не отговарял на телефонния си номер, не се е явил в нито едно от насрочените съдебни заседания и не осигурил присъствието на допуснатите му свидетели по проведените три съдебни заседания, самоличността на които не била известна на ответниците. Счита, че не е била длъжна да обжалва първоинстанционното решение, след като не е била информирана от ищеца каква е неговата воля в това отношение.

Ответницата Р. Г. К. оспорва предявените искове, като признава, че е представлявала ищеца заедно с адв. Х. по посоченото дело на 173 състав, но счита, че не е налице неизпълнение на техни законови задължения при осъществяване на правната помощ. Твърди, че от справка за имотното състояние на ищеца е установила, че същият притежава два недвижими имота, поради което искане за освобождаването му от разноски по делото било недопустимо. Поддържа, че се снабдила с телефонния номер на ищеца и го уведомила от необходимостта да се яви във второто по делото съдебно заседание на 09.03.2021 г., както и че следва да доведе допуснати свидетели, но същият не сторил това, като не се явил и в третото съдебно заседание на 18.05.2021 г., на което по преценка на съдията било отменено определението за допускане на разпит на свидетели на ищеца. Твърди, че между страните била водена и кореспонденция чрез мобилно приложение „Вайбър“, като не е била упълномощена от ищеца с права да обжалва постановеното първоинстанционно решение.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа

и правна страна следното:

-

В тежест на ищеца по исковете с правно основание чл. 51 ЗАдв е да докаже, че е претърпял твърдените имуществени и неимуществени вреди, настъпили в причинна връзка с виновното и противоправно поведение на ответниците, изразяващо се в неизпълнение на някое от задълженията им по ЗАдв, Етичния кодекс на адвоката или наредбите на Висшия адвокатски съвет. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да установи погасяване на паричното си задължение.

От книгата по приложеното гр.д. № 19608/2020 г. по описа на СРС, 173 състав, се установява, че същото е образувано по подадена от К. И. Т. срещу Л----- искова молба, с която са предявени иски за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от противоправно поведение на ответника в размер на 5000 лв. и лихва за забава върху него в размер на 2500 лв. Установява се, че във връзка с процесното деяние са били образувани н.ч.х.д. № 18808/2015 г. по описа на СРС, НО, 1 състав, по подадена тжбa от К. И. Т. срещу Л-----, което е било прекратено с определение от 08.06.2020 г. поради изтичане на абсолютната давност; н.ч.х.д. № 9675/2015 г. по описа на СРС, НО, 4 състав, по подадена тжбa от Л----- срещу К. И. Т. и И----- Т., както и н.ч.х.д. № 17890/2015 г. по описа на СРС, НО, 114 състав, като по данни от ответника Л----- всички те са били прекратени поради изтекла абсолютна давност, т.е. не е налице влязъл в сила съдебен акт на наказателен съд, който да обвързва гражданския съд на основание чл. 300 ГПК с установяване на деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. С молба от 16.06.2020 г. ищецът по делото пред 173 състав е поискал да му бъде предоставена правна помощ, като с определение от 19.06.2020 г. искането е уважено – К. И. Т. е освободен от заплащането на държавни такси и му е предоставена правна помощ под формата на процесуално представителство от адв. Е. Л. Х., назначена с определение от 29.06.2020 г. С определението по реда на чл. 140 ГПК от 14.09.2020 г. съдът е уважил доказателствените искания на ищеца и е допуснал събирането на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели при режим на довеждане от него за установяване на обстоятелствата около процесното деяние и настъпилите неимуществени вреди, както и изготвянето на съдебно-медицинска експертиза при депозит в размер на 300 лв., вносим от ищеца в седмодневен срок от съобщението. В първото открито съдебно заседание по делото на 24.11.2020 г. ищецът е бил представляван от адв. Х. и адв. К. (преупълномощена от адв. Х. да извършва процесуално представителство на К. Т. по делото до приключването му във всички инстанции, като извършва всякакви правни и фактически действия във връзка със защита на интересите му – л. 78 от делото на 173 състав), като заедно с процесуалния представител на ответника са изяви́ли желание за постигане на извънсъдебна спогодба и делото е било отложено за 26.01.2021 г., респ. пренасрочено за 09.03.2021 г. (с определение от 15.01.2021 г.). Във второто съдебно заседание на посочената дата ищецът не се е явил, като е бил представляван от адв. К.. По време на посоченото заседание е бил приет окончателният доклад по делото и изготвеното заключение на СМЕ, ищецът е бил осъден по реда на чл. 77

ГПК да заплати определения депозит за вещо лице от 300 лв., като делото отново е било отложено поради изразеното съгласие от страните за постигане на извънсъдебно споразумение и искането им разпитът на допуснатите свидетели да бъде отложен за следващо заседание, което е било определено като краен срок за събиране на тези доказателства. На 18.05.2021 г. е проведено последното открито съдебно заседание, на което в отсъствие на ищеца адв. К. е заявила, че няма информация от доверителя си да желае да постига извънсъдебна спогодба с ответника, твърди, че по негови данни е следвало да се яви в заседанието, че го е информирала за депозита за експертиза и не води свидетели, поради което съдът е отменил определението си по допускане на тези доказателства, дал е ход на устните състезания и възможност на ищеца да представи писмена защита, каквато не е била депозирана от процесуалните му представители. С решение от 02.06.2021 г. съдът е отхвърлил иска на К. И. Т., като е приел, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на твърденията си за извършено от ответника противоправно деяние, в причинна връзка с което да е претърпял описаните неимуществени вреди. Решението е връчено на ищеца чрез процесуалния му представител адв. Х. на 14.06.2021 г., като поради необжалването му е влязло в сила на 16.07.2021 г., а на 14.07.2021 г. препис от същото е бил връчен и лично на ищеца, който е внесъл депозита за експертиза в размер на 300 лв. с вносна бележка от същата дата.

Съгласно чл. 51 от ЗАдв. адвокатът отговаря за причинените на клиента вреди за всяко виновно неизпълнение на задълженията си по ЗАдв, по Етичния кодекс на адвоката и наредбите на Висшия адвокатски съвет. Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 и следващите от ЗАдв., адвокатът е длъжен да упражнява съвестно своята професия и чрез своето поведение при нейното упражняване и извън нея да бъде достоен за необходимите за професията доверие и уважение, като при упражняване на професията адвокатът се ръководи от върховенството на закона и е длъжен да защитава правата и законните интереси на клиента си по най-добрия начин и точно да осведоми своя клиент за неговите права и задължения, като при или по повод воденето на дела адвокатът не може да си служи със средства и похвати, които имат за цел създаване на неоправдани пречки от гледна точка на закона и на адвокатската етика. Отговорност на адвоката за вреди може да бъде ангажирана само ако неблагоприятният за страната резултат се дължи на пропуск на адвоката да упражни някое процесуално право или да извърши надлежно някое процесуално действие, което е довело до погасяването на съответна процесуална възможност. Упълномощеният адвокат не отговаря за вреди, ако е положил дължимата грижа – в интерес на доверителя е приложил всички подходящи законни средства за защита по най-добрия начин. Съобразно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗАдв, адвокатът е длъжен да води възложеното дело, по което осъществява правна помощ по реда на Закона за правната помощ, със същата грижа, както ако е бил упълномощен от клиента.

Настоящият съдебен състав намира, че предвид установената по делото фактическа обстановка се доказва виновно неизпълнение от страна на адв. Х. и адв. К. на задълженията им да защитават правата и законните интереси на К. Т. по най-добрия начин в рамките на

производството по гр.д. № 19608/2020 г. по описа на СРС, 173 състав. Видно е, че искът е бил отхвърлен поради непроведено пълно и главно доказване от страна на ищеца на твърдяното деликтно поведение на ответника, за установяване на което е било допуснато събирането на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели по искането, направено от самия ищец в исковата молба. Ответниците в настоящия процес твърдят, че същите не са били доведени за разпит в открито съдебно заседание поради бездействието на самия ищец, който не се е явявал в откритите съдебни заседания и не им е оказал необходимото съдействие, но доказателства в това отношение не са събрани, напротив – според показанията на единствения разпитан по делото свидетел, бащата на ищеца И----- Т., синът му многократно е търсел по телефон назначените по делото адвокатки, но те не са отговаряли, като само два пъти е успял да се свърже с тях – първия път при назначаването на процесуалния представител и втори път, при който са го информирали, че дължи такса за експертиза. Свидетелят Т. допълва, че при втория разговор синът му е изявил желание да се яви на заседанието, но процесуалният представител му отговорил, че няма смисъл. Съдът кредитира събраните гласни доказателства, доколкото, макар и да изхождат от заинтересован по делото свидетел, който се намира в близки родствени отношения с ищеца, те излагат последователно фактическата обстановка по случая, не са вътрешно противоречиви, нито се опровергават от други събрани по делото доказателства, като същевременно ответната страна не е провела насрещно доказване и не е реливирала каквито и да било доказателствени искания за оборване на тези показания. Следователно, видно е, че процесуалните представители на ищеца не са го осведомили своевременно за допуснатите от съда свидетели, като липсват данни това да е било разяснено от тях в телефонен разговор с доверителя им или да са му изпратили по Вайбър препис от определения по чл. 140 ГПК, в което съдът се е произнесъл по доказателствените искания. Нещо повече – адв. Х. и адв. К. не са разяснили на К. Т. процедурата по разпит на свидетелите, необходимостта да ги води в открито съдебно заседание, нито са се поинтересували за тяхната самоличност, за да могат да ги осигурят за разпит пред съда, а дори са заявили на ищеца, че не е необходимо да се явява лично на съдебното заседание.

Следва да се отбележи, че при изпълнението на задълженията си адвокатът дължи по-голяма грижа от тази на добрия стопанин (чл. 281 ЗЗД) и дори от тази на добрия търговец (чл. 302 ТЗ), тъй като чл. 2, ал. 2 ЗАДв го задължава да действа в интерес на доверителя по най-добрия начин със законни средства. Адвокатът е призван да осъществява конституционно предвидена дейност за правно съдействие и защита на свободите, правата и законните интереси на физическите и юридическите лица, поради което е длъжен да положи в максимална степен грижа и усилия в рамките на закона и своята професионална компетентност, така че да защити правата на доверителя си и да постигне положителен за неговите интереси резултат. Ето защо, дори и да се приеме, че К. Т. не е оказал необходимото съдействие на процесуалните си представители, като не се е явявал на заседанията въпреки обратната уговорка за това (доказателства за което не са събрани в производството), то адв. Х. и адв. К. са били длъжни да положат необходимата професионална грижа, като поискат от съда промяна на режима на разпит на свидетелите

при призоваване. В случая те са защитавали претендирано от доверителя им право на обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане – нанасяне на физически увреждания, като в рамките на професионалните им познания същите са били наясно, че следва да докажат осъществения от ответника деликт (за което е била разпределена и доказателствена тежест в определението на съда по чл. 140 ГПК, предвид липсата на съдебен акт по чл. 300 ГПК) посредством показанията на свидетел-очевидец. Възраженията на ответниците, че не са знаели кои лица доверителят им е искал да разпитва, са несъстоятелни – данни за това са се съдържали както във водените между страните наказателни дела (ответницата К. изрично признава в настоящото производство, че по тези дела са разпитвани свидетели), така и в самото гражданско дело на 173 състав – по същото е приложен препис от частната тъжба по н.ч.х.д. № 9675/2015 г. по описа на СРС, 4 състав, както и разпореждане на наказателния съд от 28.03.2016 г., от които е видно, че единствен очевидец на инцидента е бащата на ищеца И---- Т. с посочени три имена и адрес (л. 107 от делото на 173 състав). Следователно, при прилагане на най-малка грижа по запознаване с всички приети документи по делото, по което са осъществявали правна помощ, процесуалните представители на ищеца е следвало да съобразят необходимостта от разпит на това лице като свидетел за установяване както на деянието на ответника, така и на претърпените от ищеца неимуществени вреди (предвид близките им родствени отношения), като на тяхно разположение са били данните за неговите имена и адрес, от който да бъде призован. Съдът намира за несъстоятелни и възраженията на ответниците, че не са били длъжни да предполагат кои лица доверителят им е искал да бъдат разпитани като свидетели – при дължимата от тях професионална грижа в по-голяма степен от тази дори на добрия търговец, адв. Х. и адв. К. е следвало по собствена инициатива да съберат необходимите доказателства за подлежащите на доказване правнорелевантни факти. Видно е, че дори при липса на съдействие от страна на доверителя им, те са разполагали с процесуалната възможност да направят това, като отправят искане към съда за допускане на разпит при режим на призоваване на лицето, за което е имало данни по делото, но не са го сторили. Нещо повече – дори и да се приеме, че им е било необходимо съдействието на ищеца и същият е бил длъжен да се яви в съдебните заседания, липсват доказателства по делото ответниците предварително да са му разяснили какви ще бъдат последиците от неговото евентуално бездействие съобразно задължението им по чл. 40, ал. 3 ЗАДв – твърденията им акцентират върху осведомеността на ищеца за задължението му да плати депозит за СМЕ, както и за готвеното споразумение с ответника, каквото ищецът изрично е заявил, че няма да подписва. В приложената към отговора на исковата молба на Р. К. кореспонденция по Вайбър също не се съдържа какъвто и да било коментар по повод необходимостта от разпит на свидетели – в деня след второто открито съдебно заседание ищецът е бил уведомен за датата на следващото заседание и обстоятелството, че е осъден да плати разноски в полза на съда, след което в продължение на повече от 4 месеца не е осъществил опит за комуникация с ищеца. Бездействието на процесуалните представители не може да бъде оправдано от изразеното от тях и процесуалния представител на ответника съгласие в две поредни заседания за постигане на спогодба, доколкото по делото липсват каквито и да било данни

ищецът да е изявявал воля за извънсъдебно споразумение с насрещната страна, а в последното заседание пред 173 състав адв. К. сама е заявила, че се е свързала с г-н Т. и не е останала с впечатление, „че ще се споразумява с някой“.

В обобщение настоящият съдебен състав намира, че при осъществяването от адвоката дейност по правна защита на гражданите същият по дефиниция разполага с необходимата професионална квалификация и знания какви процесуални действия следва да се предприемат, така че да бъде защитен в най-голяма степен интересът на доверителя, поради което именно процесуалният представител следва да поеме инициативата по своевременното предприемане на тези действия с наличните законови средства за това. Действително, за извършването на действието, за което адвокатът е натоварен с договора за поръчка, довереникът следва да му е предал необходимите документи и книжа, установяващи фактологията на материалноправния спор, който предстои да бъде разгледан от съдилищата, но не съществуват пречки и самият доверител, като действа от името и за сметка на своя клиент, да ги осигури и набави за нуждите на процеса и е длъжен да стори това – в този смисъл Решение № 77 от 21.06.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2735/2018 г., III г. о.

В настоящия случай ответниците са разполагали с процесуалната възможност да съберат необходимите гласни доказателства за установяване на релевантните за спорното право на ищеца факти – както посредством призоваване на свидетеля при наличните по делото данни за него, така и посредством осъществяване на по-активна комуникация с доверителя си, за което не са положили дължимите усилия. В следствие на тяхното бездействие правото на ищеца не е било защитено и реализирането му е било осуетено, като това се е случило в причинна връзка с неполагането на дължимата грижа от страна на адвоката – показанията на ---- Т. са събрани в настоящото производство и е несъмнено, че ако същите бяха налични по делото на 173 състав, искът щеше да бъде поне частично уважен. В случая претенцията е била отхвърлена поради липса на доказателства за противоправното поведение на ответника, но от показанията на свидетеля по настоящото дело е видно, че същите установяват деликтното поведение на Л-- и претърпените от ищеца неимуществени вреди в причинна връзка с него, като същевременно по гр.д. № 19608/2020 г. не са разпитани поисканите от ответника свидетели, които евентуално биха могли да оборят изложената от -- Т. фактическа обстановка. В допълнение следва да се отбележи, че след получаване на препис от постановеното решение процесуалните представители на ищеца не са информирали доверителя си за изхода на делото – липсват данни те да са се опитали да се свържат с него по телефон, като дори и да се приеме, че подобна връзка е била затруднена, същите са имали възможност да му изпратят решението по Вайбър, но подобна комуникация не е била осъществена, като в кР. сметка ищецът е узнал за решението, като се е явил лично в съда и е получил препис от него след изтичане на срока за обжалването му. В този смисъл, неоснователно е възражението на адв. Х., че не е била длъжна да обжалва първоинстанционното решение, след като не била информирана за волята на К. Т. в това отношение – правно и житейски нелогично е адвокатът да очаква доверителят му да го информира дали да обжалва решението, след като той дори не го е осведомил за

съдържанието на крайния съдебен акт.

Ако правото на доверителя не бъде защитено в пълна степен или реализирането на претендираното спрямо доверителя право не бъде изцяло осуетено поради неполагането на дължимата от адвоката грижа, той дължи обезщетение за всички претърпени от доверителя вреди. Имуществените вреди на доверителя съставляват разликата между паричната оценка на неговото имущество, ако изпълнението беше надлежно, и паричната оценка на имуществото му в резултат на действително изпълненото и пропуснатото от адвоката. Когато претендираното от доверителя право е парично вземане, вредата от неговото отричане (непризнаване) или от осуетяването на възможността за реализирането му е дължимата главница със съответната лихва. Разбира се, по различни причини цената на едно парично вземане може да не съвпада с дължимата сума и лихвите към нея: ненастъпил падеж, разсрочено издължаване, необезпеченост или недостатъчна обезпеченост, липса на секвестрируемо имущество у длъжника, несъстоятелност и др., поради което неговата цена се определя с оглед налагащото се сконтиране или редуциране на вземането след оценка на съответните рискове. В този смисъл - Решение № 227 от 19.08.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1166/2012 г., IV г. о.

В настоящия случай имуществената вреда на К. Т. от процесуалното бездействие на адв. К. и адв. Х. и нарушението на техните задължения по ЗАДв се изразява в пропуснатата полза да получи обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди (болки и страдания) от деликта на Л--, като за установяване на размера на това парично вземане настоящият съдебен състав следва да съобрази събраните по делото на 173 състав доказателства и гласните доказателства на ---- Т., събрани в настоящото производство, които поради пропуск на процесуалните представители са останали несъбрани по гр.д. № 19608/2020 г. и това именно е довело до отхвърляне на исковата претенция. Тъй като претърпените от ищеца неимуществени вреди представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, те не биха могли да бъдат възстановени, а следва да бъдат обезщетени посредством заместваща имуществена облага, чийто размер съдът определя съобразно критериите, предписани в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД – по справедливост. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост” по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

По делото се установява, че на 24.05.2015 г. К. Т. и баща му са били вкъщи, като Л-- е изключил бушона на общото табло и е спрял тока в дома им. ---- Т. излязъл, за да го включи отново, при което ответникът се хвърлил върху него, К. излязъл, хванал Л--, за да го отдели от баща му, след което Л- започнал да го удря в главата. От събраните пред 173 състав писмени доказателства е видно, че от процесния инцидент К. Т. е претърпял физически увреждания, изразяващи се подкожен хематом в лявата челно-теменно-слепоочна област на главата, охлузвания и кръвонасядания в областта на челото и по лявата скула на лицето. В приетото съдебно-медицинско удостоверение (л. 7 от делото пред 173 състав) се споменава и за охлузвания по трети пръст на лявата ръка и кръвонасядания по лява предмишница и по

лявата ръка, но съдът намира, че не се установява наличието на причинна връзка между тях и поведението на сочения делинквент, доколкото липсват данни Л-- да е нанасял удари по тялото на К. Т. (свидетелят ---- Т. изрично посочва, че ударите са били в главата на сина му). По гр.д. № 19608/2020 г. по описа на СРС, 173 състав, е прието и заключение на съдебно-медицинска експертиза, според което възстановяването от описаните повърхностни травматични увреди е било в срок от около 15-20 дни, като няма данни за допълнително увреждане на здравето на ищеца на фона на общото му здравословно състояние (К. И. Т. страда от епилепсия, артериална хипертония и органично разстройство на личността) в резултат от процесния инцидент. Свидетелят ---- Т. допълва, че след процесния инцидент синът му страдал от главоболие, изпаднал в депресия, а епилептичните му пристъпи зачестили.

При определяне на сумата, с която неимуществените вреди трябва да бъдат компенсирани, съдът не изхожда от общоприети средни размери за всички случаи на телесни повреди от даден характер, а изследва особеностите на конкретния случай, като трябва да отчете какви вреди са причинени на конкретното пострадало лице с оглед на обективно съществуващи обстоятелства, свързани с неговата възраст, здравословно и семейно състояние, емоционални преживявания и начин на живот. В тази връзка, в настоящия случай съдът отчита, че се касае до леки повърхностни наранявания в областта на главата, които са отшумяли бързо; същите са довели до болки, страдания и психически стрес, но по делото липсват данни ищецът да е претърпял допълнителни увреждания на здравето си или значително влошаване на общото му здравословно състояние в следствие на процесния инцидент. С оглед на изложеното, при съвкупна преценка на събрания доказателствен материал и при отчитане на конкретните физически и емоционални увреждания, претърпени от ищеца, настоящият съдебен състав намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпените от него неимуществени вреди от деликта на Л-- е 2500 лв., респ. на този размер се равнява паричното вземане на ищеца, чието присъждане е било осуетено от процесуалното бездействие на адв. К. и адв. Х.. Ответниците в настоящия процес са причинили описаната имуществена вреда на ищеца под формата на пропусната полза в резултат на недобросъвестното неизпълнение на своите задължения по ЗАДв, като същите не са били в договорни правоотношения с доверителя си, а са осъществявали правна помощ по силата на закона, поради което отговорят при условията на чл. 45 ЗЗД, във вр. с чл. 51 от ЗАДв, респ. в случая е приложима и разпоредбата на чл. 53 ЗЗД, поради което отговорността им е солидарна. Ето защо, искове за обезщетение за имуществени вреди следва да се уважат за сумата от 2500 лв., а за разликата до пълния предявен размер от 5000 лв. са неоснователни и следва да се отхвърлят.

По делото се установява, че ищецът е претърпял и неимуществени вреди от противоправното поведение на ответниците К. и Х.. От показанията на свидетеля ---- Т. е видно, че след като узнал за влязлото в сила решение в негова вреда синът му се шокирал и се възмутил как може хем да е претърпял побой, хем държавен адвокат да го проваля, като впоследствие изпаднал в депресия и в продължение на около година не искал да излиза от

вкъщи и взимал разни хапчета. С оглед на изложеното, при съобразяване на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, характера на противоправното поведение и претърпените неимуществени вреди, които не се характеризират с висок интензитет и се отнасят до субективно емоционално преживяване от страна на ищеца на резултата от загубеното гражданско дело, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди е 500 лв., като в тази част исковете следва да се уважат, а за разликата до пълния предявен размер от 2500 лв. – да се отхвърлят.

По отношение на третата претенция за заплащане на обезщетение за платените разноски за изготвяне на съдебно-медицинска експертиза в размер на 300 лв. настоящият съдебен състав намира, че не се доказва претърпяна имуществена вреда в тежест на К. Т.. Ищецът е заплатил сумата с оглед събирането на поискани от него доказателства, необходими за установяване на правнорелевантните по иска му факти, като в рамките на дължимата професионална грижа процесуалните му представители не са били длъжни да поискат освобождаване на доверителя им от заплащането на тези разноски. С исквата си молба, написана от самия К. Т., последният е поискал да бъде освободен единствено от държавна такса, като и след като е бил уведомен от адв. К. за необходимостта от внасяне на депозит за СМЕ в размер на 300 лв., същият не е волеизявил да бъде освобождаван от тези разноски, напротив – изявил е желание да внесе определената сума, като е очаквал данни от ответниците за банковата сметка на съда. От извлечението от Вайбър комуникацията с адв. К. е видно, че ищецът е узнал за дължимата сума след второто открито съдебно заседание и не е възразил да я плати, нещо повече – свидетелят ---- Т. изяснява, че е подготвил пари за плащане на таксата за експертизата и само са чакали информация за банковата сметка, по която да ги внесат, а от книгата по приложеното гр.д. № 19608/2020 г. по описа на 173 състав е видно, че в деня, в който е получил препис от решението и се е запознал с делото в сградата на съда, ищецът е платил сумата по сметката на съда. Следователно, при липсата на каквито и да било данни за желание у доверителя им да бъде освободен от заплащане на разноски за експертизата и най-вече – при липсата на данни за недостатъчно парични средства у него за покр-----е на тези разноски (доколкото веднага след като е узнал за задължението си ищецът е подготвил необходимата сума пари), адв. К. и адв. Х. не са имали процесуалното задължение да отправят искане до съда по реда на чл. 83, ал. 2 ГПК, поради което в тази част поведението им е в рамките на дължимата професионална грижа и не накърнява правата и интересите на доверителя им. Ето защо, те не отговарят за обезщетяване на платените от ищеца разноски (които не съставляват имуществена вреда в неговия патримониум), поради което исковете за сумата от 300 лв. следва да се отхвърлят.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски съобразно уважената част от исковете за възнаграждение за един адвокат в размер на 600 лв., което на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДв следва да бъде присъдено в полза на процесуалния представител. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да платят по сметка на съда държавна такса съобразно уважената част от исковете в размер на 150 лв. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК

ответниците имат право на направените от тях разноски съобразно отхвърлената част от исковете, но поради липса на доказателства такива да са били направени съдът не дължи присъждането им.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Е. Л. Х., ЕГН *****, и Р. Г. К., ЕГН *****, двете с адрес: гр. С---, да заплатят на К. И. Т., ЕГН 7001156924, с адрес: гр. С---, при условията на солидарна отговорност по искове с правно основание чл. 51 ЗАдв сумата от **2500 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди (пропуснати ползи) от виновно неизпълнение на задълженията на ответниците по ЗАдв в рамките на осъществено процесуално представителство на ищеца по гр.д. № 19608/2020 г. по описа на СРС, 173 състав, както и сумата от **500 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди (психически стрес) от виновно неизпълнение на задълженията на ответниците по ЗАдв в рамките на осъществено процесуално представителство на ищеца по гр.д. № 19608/2020 г. по описа на СРС, 173 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за разликата над уважения размер от 2500 лв. до пълния предявен размер от 5000 лв., обезщетение за имуществени вреди (пропуснати ползи), за разликата над уважения размер от 500 лв. до пълния предявен размер от 2500 лв., обезщетение за претърпени неимуществени вреди, както и за сумата от 300 лв., обезщетение за претърпени имуществени вреди (заплатени разноски за СМЕ по посоченото гражданско дело).

ОСЪЖДА Е. Л. Х., ЕГН *****, и Р. Г. К., ЕГН *****, двете с адрес: гр. С---, да заплатят солидарно на адв. Д-----, от САК, ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 38, ал. 2 ЗАдв сумата от **600 лв.**, възнаграждение за осъществено процесуално представителство по делото съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Е. Л. Х., ЕГН *****, и Р. Г. К., ЕГН *****, двете с адрес: гр. С---, да заплатят солидарно на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумата от **150 лв.**, държавна такса в производството съобразно уважената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____